

II

Сутринът се събудихме рано. Сега шумът и глъчката от бивака бяха много по-силни от снощи. И може би само затова, защото студът на разсъмване събуждаше и раздвижаваше и най-сънливите и флегматични натури. Струва ми се, че имаше и хоро, — ей така, за стопляне само. След малко, когато на изток между разкъсаните черни облаци загоряха червените пламъци на зората, въцѣлия грамаден бивак всички трескаво се готвяха за пжтъ. Но преди да тръгнем едно радостно оживление, една вълна на любопитство, и дори нѣщо като ликуваща гордост бързо обходи цѣлата бригада. Заловили турски пленници и скоро щѣли да ги докаратъ. Всѣка минута идѣха за това нови подробности. И около телефонната станция, около пжтя, който слизаше от планината, трупаха се голѣми групи войници. Но пленниците не идваха.

Видѣхме ги, когато бѣхме вече тръгнали. Това бѣха десетина турски войници, заловени въ поста имъ от нашия авангардъ. Млади, здрави момчета, напети въ зелените си куртки, съ леки кюляфи на главите, обути съ низки обувки и зелени навои около краката — нѣщо тѣй чуждо за нашите униформи. Тѣ бѣха посърнали, бледни и гледаха гъмжилото войска съ плахите очи на дивечъ, внезапно попад-